

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített hatodik tanács)

2021. április 21. *

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – MONOPOLY európai uniós szóvédjegy – Feltétlen kizárók – Rosszhiszeműség – A 207/2009/EK rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 59. cikke (1) bekezdésének b) pontja)”

A T-663/19. sz. ügyben,

a **Hasbro, Inc.** (székhelye: Pawtucket, Rhode Island [Amerikai Egyesült Államok], képviseli: J. Moss barrister)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselek: Sipos P. és V. Ruzek, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Kreativni Događaji d.o.o.** (székhelye: Zágráb [Horvátország], képviseli: R. Kunze ügyvéd),

az EUIPO második fellebbezési tanácsának a Kreativni Događaji és a Hasbro közötti törlési eljárással kapcsolatban 2019. július 22-én hozott határozata (R 1849/2017-2. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hatodik tanács),

tagjai: A. Marcoulli elnök, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (előadó), C. Iliopoulos és R. Norkus bírák,

hivatalvezető: Juhász-Tóth A. tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2019. szeptember 30-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2020. január 8-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2020. január 7-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a 2020. október 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2010. április 30-án a felperes, a Hasbro, Inc. az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i, később módosított 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2017. L 154., 1. o.]) alapján európai uniós védjegybejelentést nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a MONOPOLY szómegjelölés volt.
- 3 A bejelentést – az EUIPO előtti eljárás során tett árujegyzék-korlátozást követően – a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, később felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 28. és 41. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében tették, az egyes osztályoknak megfelelő, következő leírással:
 - 9. osztály: „Tudományos, tengerészeti, földmérő, fényképészeti, filmfelvevő, optikai, súlymérő, mérő, jelző, ellenőrző (felügyelő), életmentő és oktató készülékek és műszerek; elektromos energia vezetésére, kapcsolására, átalakítására, tárolására, szabályozására vagy ellenőrzésére szolgáló készülékek és berendezések; hang vagy képek rögzítésére, átvitelére vagy reprodukciójára szolgáló készülék; mágneses adathordozók, (jel)hordozó lemezek; árusító automaták és érmebedobással működő berendezésekhez készült szerkezetek; pénztárgépek, számológépek, adatfeldolgozó berendezések és számítógépek; tűzoltókészülékek; elektronikus szórakoztató készülékek; elektronikus játékok; számítógépes játékok; számítógépes hardver; számítógépes szoftver; kezelőszervek a fenti termékek használatához; kártyák, lemezek, szalagok, vezetékek és áramkörök, mind adatokat hordoznak, vagy adathordozásra és/vagy számítógépes programok hordozására való; árkád játékok; interaktív szórakoztató szoftverek, azaz számítógépes játékszoftverek, számítógépes játékprogramok, számítógépes játék cartridge-ok, számítógépes játéklemezek; számítógépes hardverből és szoftverből álló interaktív virtuális valóság videojátékok; interaktív multimédiás játékprogramok; letölthető szoftverek számítógépekkel és számítógépes játékokkal, hordozható játékeszközökkel, játékkonzolokkal, kommunikációs játékeszközökkel és mobiltelefonokkal kapcsolatos használatra; elektronikus játékok, videojátékok; videojáték-szoftverek, videojáték-programok, videojáték-patronok, videojáték-lemezek, mindezek számítógépekkel, hordozható játékeszközökkel, konzolos játékeszközökkel, kommunikációs eszközökkel és mobiltelefonokkal kapcsolatos használatra; videós sorsjáték-terminálok; számítógépes és videojáték-berendezések, nevezetesen televíziókkal használható videojáték-gépek; játék berendezések és készülékek (kizárólag televíziókészülékekkel történő használatra kifejlesztett ~); hang és/vagy vizuális felvételek; játékokat, filmeket, szórakoztatást és zenét tartalmazó lézerlemezek, videolemezek, hanglemezek, kompaktlemezek, CD-ROM-ok; játék-irányítópult; kommunikációs eszközök és mobiltelefonok; újrafelvett filmek; előre rögzített televíziós, rádiós és szórakoztató műsorok és anyagok; az összes fent említett termékek alkatrészei és felszerelése”;
 - 16. osztály: „Papír, kartonpapír, és ezekből az anyagokból készült, máshová nem sorolt áruk; nyomtatványok; könyvkötészeti cikkek; fényképek; írószerek/papíráruk; ragasztószerkezetek/-anyagok írószerekhez/papíráruhoz vagy háztartási használatra; (grafikus, képző)művész anyagok; festőecsetek; írógépek és irodaszerek (bútor kivételével); oktatási és képzési anyag (készülékek kivételével); műanyag csomagolóanyagok (más osztályban nem szereplő); nyomdabetűk/betűtípusok; nyomódúcok; az összes fent említett áru alkatrésze és szerelvénye”;
 - 28. osztály: „Játékok és játékszerek; más osztályokhoz nem tartozó torna- és sporttermékek; dekorációk karácsonyfákra; játékgépek; pénzbedobós automaták; játékkártyák; az összes fent említett termékek alkatrészei és tartozékai”;

- 41. osztály: „Oktatás (és nevelés); szakmai képzés; szórakoztatás; szórakoztatás filmek, televízióműsorok és rádióműsorok formájában; sport és kulturális tevékenység”.
- 4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2010. augusztus 9-i 2010/146. számában tették közzé.
- 5 A vitatott védjegyet 2011. március 25-én a 9 071 961. számon lajstromozták.
- 6 Egyébként a felperes szintén jogosultja volt három, lajstromozott MONOPOLY európai uniós szóvédjegynek, amelyek közül az elsőt 1998. november 23-án 238 352. számon (a továbbiakban: 238 352. sz. korábbi védjegy), a másodikat 2009. január 21-én 6 895 511. számon (a továbbiakban: 6 895 511. sz. korábbi védjegy), a harmadikat pedig 2010. augusztus 2-án 8 950 776. számon lajstromoztak (a továbbiakban: 8 950 776. sz. korábbi védjegy).
- 7 A 238 352. sz. korábbi védjegy árujegyzéke a 9., 25. és 28. osztályba tartozó árukra terjed ki, amelyek az egyes osztályok tekintetében az alábbi leírásnak felelnek meg:
- 9. osztály: „Szórakoztató elektronikus készülékek; elektronikus játékok; számítógépes játékok; informatikai eszközök; szoftverek; irányítóegységek a fent említett áruk használatához; kártyák, lemezek, szalagok, kábelek és áramkörök, amelyek adatokat vagy szoftvereket tartalmaznak vagy ezek tárolására szolgálnak; videojátékok; a fent említett áruk (pót)alkatrészei és alkotórészei”;
 - 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapárúk; a fent említett áruk részei és alkotórészei”;
 - 28. osztály: „Játékok, játékszerek; testnevelési és sportcikkek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; karácsonyfadíszek; a fent említett áruk részei és alkotórészei”.
- 8 A 6 895 511. sz. korábbi védjegy árujegyzéke a 41. osztályba tartozó „szórakoztató szolgáltatásokra” terjed ki.
- 9 A 8 950 776. sz. korábbi védjegy árujegyzéke a 16. osztályba tartozó árukra terjed ki, amelyek az alábbi leírásnak felelnek meg: „Papír, kartonpapír, és ezekből az anyagokból készült, máshová nem sorolt áruk; nyomtatványok; könyvkötészeti cikkek; fényképek; írószerek/papíráruk; ragasztószerek/-anyagok írószerekhez/papíráruhoz vagy háztartási használatra; (grafikus, képző)művész anyagok; festőecsetek; írógépek és irodaszerek (bútor kivételével); oktatási és képzési anyag (készülékek kivételével); műanyag csomagolóanyagok (más osztályban nem szereplő); nyomdabetűk/betűtípusok; nyomódúcok”;
- 10 2015. augusztus 25-én a beavatkozó fél, a Kreativni Događaji d.o.o. a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 2017/1001 rendelet 59. cikke (1) bekezdésének b) pontja) alapján törlési kérelmet nyújtott be a vitatott védjeggyel szemben az e védjeggyel jelölt összes áru és szolgáltatás vonatkozásában. A beavatkozó szerint a felperes rosszhiszeműen járt el a vitatott védjegy bejelentésekor, mivel e védjegy a 238 352., a 6 895 511. és a 8 950 776. sz. korábbi védjegyek (a továbbiakban együttesen: korábbi védjegyek) ismételt bejelentésének minősül, és az azok tényleges használatának igazolására vonatkozó kötelezettség megkerülésére irányult.
- 11 2017. június 22-én a törlési osztály elutasította a törlési kérelmet. Többek között úgy vélte egyrészt, hogy az azonos védjegy tizennégy éven át fennálló oltalma önmagában nem utal a korábbi védjegyek tényleges használatának igazolására vonatkozó kötelezettség megkerülésének szándékára, másrészt pedig, hogy a beavatkozó állításait nem támasztották alá olyan bizonyítékok, amelyek bizonyítanák a felperesnek a vitatott védjegy bejelentésekor fennálló rosszhiszeműségét.
- 12 2017. augusztus 22-én a beavatkozó a 207/2009 rendelet 58–64. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 66–71. cikke) alapján fellebbezést nyújtott be a törlési osztály határozata ellen az EUIPO-hoz.

- 13 2018. augusztus 3-án a feleket tájékoztatták arról, hogy szóbeli eljárásra fog sor kerülni annak érdekében, hogy jobban megértsék azokat a sajátos körülményeket, amelyek a felperes által a vitatott védjegy bejelentésekor követett stratégia alapjául szolgáltak.
- 14 2018. november 12-én a felperes benyújtotta a társaságánál dolgozó egyik személy tanúvallomását (a továbbiakban: tanúvallomás), amelyhez bizonyítékokat is csatolt.
- 15 A tárgyalásra 2018. november 19-én került sor az EUIPO székhelyén.
- 16 2019. január 21-én a beavatkozó benyújtotta a jegyzőkönyvre és a szóbeli eljárás tartalmára vonatkozó észrevételeit, amelyekkel azt kérte, hogy a tanúvallomást ne vegyék figyelembe. A felperes ezen észrevételekre 2019. február 22-én válaszolt.
- 17 2019. július 22-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO második fellebbezési tanácsa részben hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát, törölte a vitatott védjegyet az árujegyzékben szereplő áruk és szolgáltatások egy része tekintetében, a fellebbezést ezt meghaladó részében elutasította, és kötelezte a feleket a törlési és a fellebbezési eljárással kapcsolatban felmerült saját költségeik viselésére. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy az összegyűlt bizonyítékok alkalmasak annak bizonyítására, hogy ami a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó azon árukat és szolgáltatásokat illeti, amelyek azonosak voltak a korábbi védjegyek árujegyzékeibe tartozó árukkal és szolgáltatásokkal, a felperes rosszhiszeműen járt el a vitatott védjegy bejelentésekor.

A felek kérelmei

- 18 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - a beavatkozó felet kötelezze a költségek viselésére.
- 19 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.
- 20 A beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére, ideértve a fellebbezési tanács előtti eljárásban a beavatkozó fél részéről felmerült költségeket is.

A jogkérdésről

Az alkalmazandó anyagi jog meghatározásáról

- 21 Figyelemmel a vitatott védjegy bejelentési napjára, amely 2010. április 30., amely az alkalmazandó anyagi jog meghatározása szempontjából döntő, az ügy tényállására a 207/2009 rendelet anyagi jogi rendelkezései irányadók (lásd ebben az értelemben: 2004. október 5-i Alcon kontra OHIM végzés, C-192/03 P, EU:C:2004:587, 39. és 40. pont; 2020. április 23-i Gugler France kontra Gugler és EUIPO ítélet, C-736/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:308, 3. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési

gyakorlat). Következésképpen a jelen ügyben az anyagi jogi szabályokat illetően a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban, illetve a felek által a beadványaikban a 2017/1001 rendelet 59. cikke (1) bekezdésének b) pontjára tett utalásokat úgy kell érteni, mint amelyek az 207/2009 rendelet azonos tartalmú 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjára vonatkoznak.

A jogvita tárgyról

- 22 Jóllehet a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék teljes egészében helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a felperes elismerte, hogy a jogvita tárgyát a megtámadott határozat azon részének hatályon kívül helyezésére kell korlátozni, amelyben az törölte a vitatott védjegyet a 9., 16., 28. és 41. osztályba tartozó, a megtámadott határozat rendelkező részének 1. pontjában említett áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyek azonosak voltak a korábbi védjegyek árujegyzékeibe tartozó árukkal és szolgáltatásokkal.

A kereset elfogadhatóságáról

- 23 Válaszbeadványának 17–19. pontjában, valamint a tárgyaláson a beavatkozó fél lényegében arra hivatkozott, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 172. és 177. cikkének megfelelően a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel a keresetlevél nem említi az EUIPO-t olyan félként, amely ellen a kereset irányul, és a keresetlevélnek a Törvényszék Hivatalához 2019. október 17-én benyújtott levéllel történő hiánypótlása nem volt alkalmas arra, hogy megfelelő időben orvosolja e szabálytalanságot.
- 24 E tekintetben, és amint azt egyébként a beavatkozó fél a válaszbeadványának 20. pontjában megemlíti, emlékeztetni kell arra, hogy az európai uniós bíróság jogosult megítélni, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás elve az adott ügy körülményeire figyelemmel igazolja-e a kereset érdemi elutasítását, anélkül hogy előzetesen határozni kellene az elfogadhatóságáról (2002. február 26-i Tanács kontra Boehringer ítélet, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 51. és 52. pont).
- 25 A jelen ügy körülményei alapján a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az eljárásgazdaságosság érdekében mindjárt az elején meg kell vizsgálni a kereset megalapozottságát, anélkül hogy előzetesen határozni kellene annak elfogadhatóságáról, mivel a kereset az alább kifejtett okokból mindenképpen megalapozatlan.

Az ügy érdeméről

- 26 Keresetének alátámasztásaként a felperes lényegében két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, a másodikat pedig a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére alapítja.

A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított, első jogalapról

- 27 Első jogalapjával a felperes a fellebbezési tanács azon értékelését kifogásolja, amely szerint ő a vitatott védjegy bejelentésekor rosszhiszeműen járt el.
- 28 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.
- 29 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja előírja, hogy az európai uniós védjegyet az EUIPO-hoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha a védjegybejelentő e védjegy bejelentésekor rosszhiszeműen járt el.

- 30 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben a 207/2009 rendeletben szereplő valamely fogalomnak nincs e rendeletben meghatározása, értelmét és terjedelmét az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentés szerint kell meghatározni, figyelembe véve azon szöveggörnyezetet, amelyben e fogalmat használják, illetve e rendelet célkitűzéseit (lásd: 2019. szeptember 12-i Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret kontra EUIPO ítélet, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 Ugyanez vonatkozik a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő „rosszhiszeműség” fogalmára is, mivel az uniós jogalkotó nem határozta meg e fogalmat.
- 32 Míg az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentése szerint a „rosszhiszeműség” fogalma tisztességtelen tudatot vagy szándékot feltételez, e fogalmat ezenkívül védjegyjogi összefüggésben, azaz az üzleti életben vett összefüggésben kell értelmezni. E tekintetben a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.), majd az azt követően elfogadott 207/2009 és 2017/1001 rendelet is ugyanazt a célt követi, nevezetesen a belső piac megteremtésének és működésének célját. Az európai uniós védjegyre vonatkozó szabályok többek között a torzulásmentes uniós verseny rendszeréhez való hozzájárulásra irányulnak, amely rendszerben a vállalkozásoknak – ahhoz, hogy vásárlóikat áruik vagy szolgáltatásaik minősége révén meg tudják tartani – lehetőségük kell, hogy legyen olyan megjelölések lajstromoztatására, amelyek lehetővé teszik a fogyasztó számára, hogy az összetévesztés veszélye nélkül meg tudják különböztetni ezen árukat vagy szolgáltatásokat a máshonnan származóktól (lásd: 2019. szeptember 12-i Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret kontra EUIPO ítélet, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Következésképpen a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő feltétlen törlési ok akkor alkalmazandó, ha a releváns és egybehangzó valószínűsítő körülményekből kitűnik, hogy az európai uniós védjegy jogosultja az e védjegy lajstromozása iránti kérelmet nem a versenyben való tisztességes részvétel céljából, hanem azzal a szándékkal nyújtotta be, hogy az üzleti tisztesség követelményeivel összhangban nem álló módon megsértse harmadik személyek érdekeit, vagy azzal a szándékkal, hogy – akár anélkül, hogy az valamely harmadik személy ellen irányulna – a védjegy funkcióitól, többek között az alapvető származásjelző funkciótól eltérő cél érdekében szerezzen kizárólagos jogot (2019. szeptember 12-i Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret kontra EUIPO ítélet, C-104/18 P, EU:C:2019:724, 46. pont).
- 34 Egyébként hozzá kell tenni, hogy a 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítéletben (C-529/07, EU:C:2009:361) a Bíróság pontosította, hogy miként kell értelmezni a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő rosszhiszeműség fogalmát.
- 35 A Bíróság szerint a bejelentőnek a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett rosszhiszeműsége megítélése céljából az esetre jellemző valamennyi – a megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránti kérelem benyújtása időpontjában fennálló – releváns tényezőt figyelembe kell venni, először is különösen azt a körülményt, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy valamely harmadik fél legalább egy tagállamban használ azonos vagy hasonló áru vagy szolgáltatás vonatkozásában olyan azonos vagy hasonló megjelölést, amely a lajstromoztatni kért megjelöléssel összetéveszthető; másodszor, a bejelentő azon szándékát, hogy e harmadik felet megakadályozza e megjelölés további használatában, valamint harmadszor, a harmadik fél megjelölése és a lajstromoztatni kért megjelölés által élvezett jogi védelem szintjét (lásd ebben az értelemben: 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 53. pont).
- 36 Mindemellett a Bíróság által a 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítéletben (C-529/07, EU:C:2009:361, 53. pont) használt megfogalmazásból az derül ki, hogy az ott felsorolt tényezők csupán példaértékűek azon tényezők összességét illetően, amelyek figyelembe vehetők a védjegybejelentőnek a védjegybejelentés benyújtásakor fennálló esetleges rosszhiszeműségének megítélésénél (lásd: 2015. február 26-i Pangyrus kontra OHIM – RSVP Design [COLOURBLIND]

ítélet, T-257/11, nem tették közzé, EU:T:2015:115, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebben az ítéletben ugyanis a Bíróság a nemzeti bíróság által feltett azon kérdések megválaszolására szorítkozott, amelyek lényegében arra a kérdésre vonatkoztak, hogy e tényezők relevánsak-e (lásd ebben az értelemben: 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 22. és 38. pont). Így e tényezők egyikének vagy másikának hiánya az ügy sajátos körülményeitől függően nem feltétlenül zárja ki a bejelentő rosszhiszeműségének megállapítását (lásd ebben az értelemben: 2016. július 7-i Copernicus-Trademarks kontra EUIPO – Maquet [LUCO] ítélet, T-82/14, EU:T:2016:396, 147. pont).

- 37 E tekintetben hangsúlyozni szükséges, amint arra Sharpston főtanácsnok a Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyre (C-529/07, EU:C:2009:148) vonatkozó indítványa 60. pontjában rámutatott, hogy a rosszhiszeműségnek a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett fogalma nem szűkíthető le sajátos körülmények egy korlátozott kategóriájára. E rendelkezésnek – amely a visszaélészerű vagy az üzleti tisztesség követelményeivel ellentétes védjegyajstromozások megfiúsítására irányul – általános érdekű célja ugyanis veszélybe kerülne, ha a rosszhiszeműséget csak a 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítéletben (C-529/07, EU:C:2009:361) nem kimerítő jelleggel felsorolt körülményekkel lehetne bizonyítani (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2010. június 3-i Internetportal und Marketing ítélet, C-569/08, EU:C:2010:311, 37. pont).
- 38 Ily módon tehát az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján elvégzett átfogó elemzés keretében figyelembe lehet venni a vitatott megjelölés eredetét, annak a megalkotása óta végzett használatát, azt az üzleti logikát, amelybe az e megjelölésből álló európai uniós védjegy bejelentése illeszkedik, valamint az említett bejelentés megtörténtét övező események időbeli sorrendjét is (lásd: 2015. február 26-i COLOURBLIND ítélet, T-257/11, nem tették közzé, EU:T:2015:115, 68. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 Szintén figyelembe kell venni a bejelentőnek a védjegybejelentési kérelem benyújtása időpontjában fennálló szándékát (2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 41. pont).
- 40 E tekintetben pontosításra került, hogy a bejelentőnek a releváns időpontban fennálló szándéka szubjektív elem, amelyet az adott ügy objektív körülményeire tekintettel kell meghatározni (2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 42. pont).
- 41 Így a rosszhiszeműség fogalma a védjegybejelentő személyének szubjektív indítékára vonatkozik, vagyis a tisztességtelen vagy más ártó szándékra. Olyan magatartást jelent, amely eltér az iparban vagy a kereskedelemben az etikus magatartásra vagy a tisztességes gyakorlatra jellemzőkként elismert elvektől (2016. július 7-i LUCO ítélet, T-82/14, EU:T:2016:396, 28. pont).
- 42 A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozni szándékozó, törlést kérelmező félre hárul azon körülmények bizonyítása, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy a védjegybejelentési kérelmet rosszhiszeműen nyújtották be, mivel a bejelentő jóhiszeműségét az ellenkező bizonyításáig vélelmezni kell (lásd ebben az értelemben: 2017. március 8-i Biernacka-Hoba kontra EUIPO – Formata Bogusław Hoba [Formata] ítélet, T-23/16, nem tették közzé, EU:T:2017:149, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 Amennyiben az EUIPO azt állapítja meg, hogy az adott ügynek a törlést kérelmező fél által hivatkozott objektív körülményei a szóban forgó védjegy bejelentőjének jóhiszeműségére vonatkozó vélelem megdöntését eredményezhetik, ez utóbbinak kell az említett védjegy bejelentésével elérni kívánt célokra és üzleti logikára vonatkozóan elfogadható magyarázattal szolgálnia.
- 44 A szóban forgó védjegy jogosultja van ugyanis a legmegfelelőbb helyzetben ahhoz, hogy az EUIPO számára felvilágosítást tudjon nyújtani azzal kapcsolatban, hogy az e védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásakor őt milyen szándékok vezették, és hogy olyan bizonyítékokat szolgáltatasson,

amelyek alkalmasak arra, hogy meggyőzzék az EUIPO-t arról, hogy az objektív körülmények fennállása ellenére e szándékok jogszerűek voltak (lásd ebben az értelemben: 2017. május 5-i PayPal kontra EUIPO – Hub Culture [VENMO] ítélet, T-132/16, nem tették közzé, EU:T:2017:316, 51–59. pont; és ebben az értelemben és analógia útján: 2016. november 9-i Birkenstock Sales kontra EUIPO [Egymást keresztező hullámvonalak mintájának ábrázolása] ítélet, T-579/14, EU:T:2016:650, 136. pont).

- 45 A fenti megfontolások fényében kell megvizsgálni a felperes által az első jogalap keretében felhozott különböző kifogásokat, amelyek lényegében hat részből állnak.

– Az első jogalaphoz a rosszhiszeműség értékelésére vonatkozó szabályok helytelen alkalmazására alapított, első részből

- 46 Az első jogalap első része keretében a felperes először is azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem végezte el az ügy valamennyi releváns elemének átfogó értékelését. Szerinte a fellebbezési tanács, helytelenül, egy szempontra összpontosított, nevezetesen arra az adminisztratív előnyre, amely abból áll, hogy nem kell igazolni annak a védjegynek a tényleges használatát, amelyet ismételten jelentenek be, és figyelmen kívül hagyta az általa védjegybejelentési stratégiájának igazolásaként felhozott számos egyéb érvényes indokot.

- 47 Másodszer, a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az a megtámadott határozat 66. pontjában úgy vélte, hogy minden ismételt védjegybejelentés automatikusan egyenértékű a rosszhiszemű bejelentéssel. Márpedig ez ellentétes lenne a 2012. december 13-i pelicantravel.com kontra OHIM – Pelikan (Pelikan) ítéletben (T-136/11, nem tették közzé, EU:T:2012:689) és Sharpston főtanácsnok Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyre vonatkozó indítványában (C-529/07, EU:C:2009:148) kimondott elvekkel. Harmadszor a felperes úgy véli, hogy téves a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 79. pontjában tett azon állítása, amely szerint ő „azt is elismer[te], hogy stratégiájának előnye az volt, hogy nem kell[ett] bizonyítania a [vitatott] védjegy tényleges használatát a felszólalási eljárás keretében”. Szerinte a bizonyítékok azt támasztják alá, hogy a védjegybejelentés terén folytatott gyakorlatához fűződő előnyök egyike az adminisztratív hatékonyság lehetett, de nem annak fő indokáról, még csak nem is annak lényeges indokáról volt szó.

- 48 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja e rész megalapozottságát.

- 49 Az első jogalap első része keretében előadott érvelés megalapozottságának vizsgálata érdekében először is emlékeztetni kell arra, hogy melyek az európai uniós védjegyjogra és az e védjegyek használatának igazolására vonatkozó szabályra irányadó elvek. E tekintetben először is meg kell jegyezni, amint azt a fellebbezési tanács is tette a megtámadott határozat 29. pontjában, hogy a 207/2009 rendelet (2) preambulumbekzdéséből (jelenleg a 2017/1001 rendelet (3) preambulumbekzdése) lényegében az derül ki, hogy a 207/2009 rendelet célja a torzulásmentes verseny biztosítása. Egyébként korábban már megállapításra került, hogy a védjegyjog alapvető elemét képezi a torzulásmentes verseny azon rendszerének, amelyet a Szerződés létrehozni és fenntartani kíván, valamint hogy az európai uniós védjegy által a jogosult számára biztosított jogokat és lehetőségeket e célra tekintettel kell vizsgálni (lásd ebben az értelemben: 2003. május 6-i Libertel ítélet, C-104/01, EU:C:2003:244, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 50 Másodszer, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 31. és 32. pontjában lényegében kiemelte, bár a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdéséből (jelenleg a 2017/1001 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése) az következik, hogy valamely európai uniós védjegy lajstromozása a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít, a 207/2009 rendelet (10) preambulumbekzdéséből (jelenleg a 2017/1001 rendelet (24) preambulumbekzdése) az derül ki, hogy az európai uniós védjegyeket, sőt az összes többi – hozzájuk viszonyítva korábbi – lajstromozott védjegyet is csak akkor indokolt oltalomban részesíteni, ha e védjegyeket ténylegesen használják. Egy olyan európai uniós védjegy ugyanis, amelyet nem használnak, akadályozhatja a versenyt azáltal, hogy korlátozza azon megjelölések

választékát, amelyeket mások védjegyként lajstromoztathatnának, megfosztva a versenytársakat attól a lehetőségtől, hogy e védjegyet vagy valamely hozzá hasonló védjegyet használjanak, amikor olyan árukat vagy szolgáltatásokat hoznak forgalomba / nyújtanak a belső piacon, amelyek a szóban forgó védjegy árujegyzékébe tartozó árukkal vagy szolgáltatásokkal azonosak vagy azokhoz hasonlóak. Következésképpen az európai uniós védjegy használatának elmulasztása azzal a veszéllyel is jár, hogy korlátozza az áruk szabad mozgását és a szolgáltatásnyújtás szabadságát (lásd ebben az értelemben: 2012. december 19-i Leno Merken ítélet, C-149/11, EU:C:2012:816, 32. pont).

- 51 Harmadszor, az európai uniós védjegyek tényleges használatát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése) értelmében „[h]a a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg az európai uniós védjegy tényleges használatát az Unióban az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, az európai uniós védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.”.
- 52 Egyébként, a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja (jelenleg a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja) értelmében „[az EUIPO]-hoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján az európai uniós védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a jogosult az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát az [Unióban] megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, és a jogosult a használat elmaradását kellőképpen nem igazolja”.
- 53 E tekintetben a 207/2009 rendelet 51. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 58. cikkének (2) bekezdése) úgy rendelkezik, hogy „[h]a a védjegyoltalom megszűnésének oka csak az európai uniós védjegy árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy része tekintetében áll fenn, a megszűnés megállapításának csak az érintett áruk, illetve szolgáltatások tekintetében van helye”.
- 54 Azon követelmény *ratio legis*, miszerint valamely védjegynek tényleges használat tárgyát kell képeznie ahhoz, hogy az uniós jog alapján oltalom alatt állhasson, abban a tényben keresendő, hogy valamely európai uniós védjegynek az EUIPO védjegy-lajstromába történő bejegyzése nem ismerhető el a passzív jogosultak számára határozatlan időre szóló jogi monopóliumot biztosító, stratégiai célú és statikus bejelentések esetén. Épp ellenkezőleg, az említett lajstromnak hűen kellene tükröznie azokat a megjelöléseket, amelyeket a vállalkozások a piacon ténylegesen használnak áruik és szolgáltatásaik megkülönböztetésére a gazdasági életben (lásd ebben az értelemben: 2015. július 15-i Deutsche Rockwool Mineralwoll kontra OHIM – Recticel [λ] ítélet, T-215/13, nem tették közzé, EU:T:2015:518, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 55 Amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 35. pontjában hangsúlyozta, az európai uniós védjegyjogra irányadó elvekből és a tényleges használat igazolására vonatkozó, fenti 49–53. pontban kifejtett szabályból tehát az következik, hogy bár a védjegyjogosult kizárólagos jogokat élvez, e kizárólagos jogok csak akkor részesülhetnek oltalomban, ha az ötéves türelmi idő lejártakor az említett jogosult bizonyítani tudja védjegye tényleges használatát. Egy ilyen rendszer egyensúlyt teremt egyrészt a védjegyjogosult, másrészt e jogosult versenytársainak jogos érdekei között.
- 56 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 36. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy egy olyan tényező hiánya, amelyet a Bíróság vagy a Törvényszék relevánsnak tekintett a védjegybejelentő rosszhiszeműségének megállapítása szempontjából az akkor eléjük terjesztett jogvita vagy előzetes döntéshozatalra terjesztett kérdés sajátos összefüggésében, nem zárja ki szükségképpen azt, hogy valamely másik védjegybejelentő rosszhiszeműségét eltérő körülmények esetén megállapítsák. Ugyanis, amint az a fenti 37. pontban felidézésre került, a rosszhiszeműségnek a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett fogalma nem szűkíthető le sajátos körülmények egy korlátozott kategóriájára.

- 57 Harmadszor, még ha valamely védjegy ismételt bejelentései nem is tiltottak, ez nem változtat azon, hogy az ilyen bejelentés, amelyet a korábbi védjegyek használata elmulasztásának jogkövetkezményeinek elkerülése érdekében tesznek, olyan releváns tényezőt képezhet, amely alkalmas e bejelentés benyújtója rosszhiszeműségének bizonyítására (lásd ebben az értelemben: 2012. december 13-i Pelikan ítélet, T-136/11, nem tették közzé, EU:T:2012:689, 27. pont).
- 58 Végül negyedszer, emlékeztetni kell arra, hogy melyek azok a tényezők, amelyek alapján a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a korábbi védjegyek ismételt bejelentése a felperes rosszhiszeműségére utalt.
- 59 Először is, a megtámadott határozat 71. pontjában a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy a felperes két felszólalási eljárás keretében is a vitatott védjegyre, valamint a korábbi védjegyekre támaszkodott. E tekintetben megállapította, hogy azok a határozatok, amelyekkel a felperes ezen eljárásokban pernyertes lett, a vitatott védjegyen alapultak, mivel e védjegy esetében nem volt szükséges a tényleges használat igazolása.
- 60 Másodszor, a megtámadott határozat 72. pontjában a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy az ugyanezen védjegy ismételt bejelentését igazoló esetleges indokokat illetően a felperes az EUIPO szervezeti egységei előtt az adminisztratív terhek csökkentésére hivatkozott. A fellebbezési tanács lényegében hozzáfűzte, hogy a 2018. november 19-i tárgyaláson a felperes társaságánál dolgozó egyik személy tanúvallomása szerint a felperes számos olyan ok miatt tett újabb bejelentéseket, amely adminisztratív szempontból megkönnyíthette annak kezelését, azonban e bejelentések nem képeztek azonos ismételt kérelmeket, mivel az említett bejelentések szélesebb körűek és érvényes üzleti okokkal indokolhatók voltak. Egyébiránt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 73. pontjában úgy ítélte meg, hogy mivel a korábbi védjegyekről nem mondtak le, az ilyen, adminisztratív terhek csökkentéséhez köthető bejelentésekhez fűződő érdek nehezen volt megállapítható az azonos védjegyek felhalmozása által eredményezett többletmunka és megnövekedett ráfordítás miatt.
- 61 Harmadszor, a megtámadott határozat 75. pontjában a fellebbezési tanács lényegében rámutatott arra, hogy a 2018. november 19-i tárgyaláson tett tanúvallomásból először is az derül ki, hogy az a tény, hogy a védjegy lajstromozására anélkül lehet hivatkozni, hogy bizonyítani kellene annak használatát, a felperes számára előnyt jelentett, és hogy az összes védjegyjogosult számára ismert szempontból van szó, továbbá hogy a felperes által egymást követően tett védjegybejelentéseknek nem ez volt az egyetlen indoka, végül pedig, hogy bár valamely vállalkozás rendelkezhet több, különböző elsőbbségű védjeggyel, e vállalkozás részéről érthető, hogy egy később bejelentett védjeggyel szemben azon nemrégiben bejelentett védjegye alapján szólal fel, amelynek tekintetében nem kell igazolnia a védjegy tényleges használatát, ezáltal csökkentve a bizonyítékok szolgáltatásával és a tárgyalásokon való részvétellel kapcsolatos költségeket, olyan értelemben, hogy adminisztratív szempontból hatékonyabb, ha nem kell ilyen bizonyítékot szolgáltatnia.
- 62 Negyedszer, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 77. pontjában rámutatott, hogy a tanúvallomás szerint egyes társaságok számára az a tény, hogy olyan védjegyekre vonatkozóan nyújthatnak be védjegybejelentési kérelmeket, amelyek az Unióban korábban már lajstromozás tárgyát képezték, és ezen új kérelmekbe belefoglalhatják a korábbi védjegyek árujegyzékébe tartozó árukat vagy szolgáltatásokat is, a releváns időszakban elfogadott ipari gyakorlat volt.
- 63 Ötödször, figyelembe véve a megtámadott határozat 71–78. pontjában említett elemeket, a fellebbezési tanács e határozat 79. pontjában úgy ítélte meg, hogy a felperes szándékosan ismételte meg a MONOPOLY védjegy egyik bejelentési kérelmét annak érdekében, hogy az kiterjedjen a korábbi védjegyek árujegyzékébe tartozó árukra és szolgáltatásokra is. Egyébiránt megállapította, hogy a felperes elismerte, hogy e stratégia előnye az volt, hogy nem kell bizonyítania a felszólalási eljárás keretében a vitatott védjegy tényleges használatát, ami a felperes által a védjegy lajstromoztatásánál figyelembe vett tényezők egyike volt, és hozzátette, hogy semmilyen más üzleti logikát nem lát, amely alátámasztaná e bejelentési stratégiát.

- 64 Hatodszor, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 80. pontjában úgy vélte, hogy az a tény, hogy a felperes arra hivatkozott, hogy egy általános ipari gyakorlatról van szó, egyértelműen azt jelenti, hogy e stratégia alkalmazása szándékos volt.
- 65 Mindezen körülményekre figyelemmel a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 81. pontjában egyrészt arra a következtetésre jutott, hogy a felperes szándéka igenis az volt, hogy hasznot húzzon az európai uniós védjegyjogi szabályokból azáltal, hogy mesterségesen olyan helyzetet teremt, amelyben nem kell bizonyítania a korábbi védjegyeknek a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében történő tényleges használatát. Másrészt a megtámadott határozat 82. pontjában úgy vélekedett, hogy a felperes magatartását úgy kell tekinteni, mint amely az uniós jogalkotó által megállapított, e jog által létrehozott rendszer torzításának és felborításának szándékából ered.
- 66 A felperes érveit a fenti 49–65. pontban felidézett elemekre figyelemmel kell megvizsgálni.
- 67 Először is, ami azt az érvet illeti, amely szerint a fellebbezési tanács tévesen állapította meg a megtámadott határozat 66. pontjában, hogy valamely európai uniós védjegy minden egyes ismételt bejelentése automatikusan egyenértékű a rosszhiszemű bejelentéssel, el kell vetni, mivel az a megtámadott határozat téves értelmezéséből ered. Meg kell ugyanis állapítani, hogy a megtámadott határozat 66–70. pontjában a fellebbezési tanács csupán emlékeztetett az európai uniós védjegyek jogosultjai esetleges rosszhiszeműségének értékelésére alkalmazandó ítélkezési gyakorlatra. A fellebbezési tanács csak a megtámadott határozat 71. és azt követő pontjaiban vizsgálta meg az ügy körülményeit az ítélkezési gyakorlat fényében, és jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a vitatott védjegy bejelentésekor rosszhiszeműen járt el.
- 68 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy a felperes érvét úgy kell érteni, hogy azzal azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban általános jelleggel úgy tekintette, hogy minden ismételt bejelentés szükségszerűen rosszhiszemű, azt szintén el kell utasítani.
- 69 A fellebbezési tanács által követett, a fenti 59–64. pontban összefoglalt érvelésből ugyanis minden kétséget kizáróan az derül ki, hogy nem az európai uniós védjegyek bejelentésének megismétlését tekintették a felperes rosszhiszeműségére utalónak, hanem azt a tényt, hogy az ügy iratai azt támasztották alá, hogy a felperes szándékosan meg akarta kerülni az európai uniós védjegy jog egyik alapvető szabályát, nevezetesen a használat igazolására vonatkozó szabályt, annak érdekében, hogy ebből hasznot húzzon, az uniós jogalkotó által kialakított európai uniós védjegyrendszer egyensúlyának kárára.
- 70 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az európai uniós védjegyekre vonatkozó szabályozás egyetlen rendelkezése sem tiltja a védjegybejelentések ismételt benyújtását, és ennél fogva az ilyen bejelentés önmagában nem alapozhatja meg a bejelentő rosszhiszeműségét anélkül, hogy ahhoz a törlés kérelmezője vagy az EUIPO által hivatkozott egyéb releváns elemek ne társulnának. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács megállapításaiból az derül ki, hogy a felperes elismerte, sőt fenntartotta, hogy a vitatott védjegy bejelentését igazoló egyik előny abból állt, hogy nem kellett igazolnia e védjegy tényleges használatát. Márpedig az ilyen magatartás nem tekinthető jogszerű magatartásnak, hanem azt a 207/2009 rendelet céljaival, az európai uniós védjegyjogra irányadó elvekkel és a használat igazolására vonatkozó, a fenti 49–55. pontban felidézett szabályokkal ellentétesnek kell tekinteni.
- 71 A jelen ügy sajátos körülményeire tekintettel ugyanis a felperes által megismételt bejelentés többek között a saját bevallása szerint is arra irányult, hogy ne kelljen igazolnia a vitatott védjegy használatát, ezáltal meghosszabbítva a korábbi védjegyek tekintetében a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában írt öt éves türelmi időt.

- 72 Következésképpen azt kell megállapítani, hogy a felperes által követett bejelentési stratégia nemcsak hogy nem felel meg a 207/2009 rendelet által követett célkitűzéseknek, hanem e stratégia némileg emlékeztet a joggal való visszaélés esetére, amelyet először is az a tény jellemez, hogy az uniós szabályozás által meghatározott feltételek formális betartása ellenére nem valósul meg e szabályozás célja, másodszor pedig, hogy az említett szabályozásból eredő előny megszerzésére irányuló szándék áll fenn azáltal, hogy mesterséges módon teremtik meg az előny megszerzéséhez szükséges feltételeket (lásd ebben az értelemben: 2005. július 21-i Eichsfelder Schlachtbetrieb ítélet, C-515/03, EU:C:2005:491, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 73 Másodszor, ami a felperes azon érvét illeti, miszerint a fellebbezési tanács – helytelenül – egyetlen szempontra összpontosított, nevezetesen arra az adminisztratív előnyre, hogy nem kellett igazolnia azon védjegy tényleges használatát, amelynek a bejelentését megismételték, és figyelmen kívül hagyta a felperes által a védjegybejelentési stratégiájának igazolása érdekében hivatkozott számos egyéb érvényes indokot (lásd: a fenti 46. pont), azt kell megállapítani, hogy figyelemmel a fenti 59–64. pontban felidézett elemekre, nem állítható megalapozottan, hogy a fellebbezési tanács kizárólag az említett szempontra összpontosított volna.
- 74 Ugyanis, amint azt az EUIPO hangsúlyozza, az arra utaló bizonyítékok ellenére, hogy a felperes szándéka többek között annak elkerülésére irányult, hogy igazolnia kelljen a vitatott védjegy használatát, a fellebbezési tanács más körülményeket is figyelembe vett. Így a megtámadott határozat 71. és 80. pontjában megállapította, hogy a felperes valóban hasznot húzott megismételt bejelentési stratégiájából két felszólalási eljárás keretében is, azáltal, hogy megkerülte a vitatott védjegy használatának igazolására vonatkozó kötelezettséget.
- 75 Egyébiránt, ellentétben azzal, amit a felperes a keresetlevélben nem alátámasztott módon állít, a fellebbezési tanács nem hagyta figyelmen kívül a védjegybejelentési stratégiájának igazolására felhozott számos egyéb indokot. Amint az a megtámadott határozat 61–64. pontjából kitűnik, a fellebbezési tanács megvizsgálta és elfogadhatónak tekintette a felperes azon magyarázatait, amelyek szerint ez utóbbi lényegében a MONOPOLY védjegyet akarta oltalomban részesíteni más áruk és szolgáltatások tekintetében, annak érdekében, hogy kövesse a technológiai fejlődést és tevékenységeinek növekedését. A fellebbezési tanács ezen indok miatt nem törölte a vitatott védjegyet a korábbi védjegyek árujegyzékében nem szereplő áruk és szolgáltatások tekintetében. Mindazonáltal, amint arra az EUIPO helyesen hivatkozik, a fellebbezési tanács nem úgy ítélte meg, hogy e magyarázatok igazolhatnák a vitatott védjegy bejelentését a korábbi védjegyek árujegyzékeibe tartozó árukkal és szolgáltatásokkal azonos áruk és szolgáltatások tekintetében. E tekintetben többek között a megtámadott határozat 72–74. pontjában úgy ítélte meg, hogy az adminisztratív terheknek a vitatott védjegy bejelentéséből eredő állítólagos csökkentése nehezen egyeztethető össze a korábbi védjegyek fenntartásával kapcsolatos többletköltségekkel és adminisztratív teherrel.
- 76 Ebből következik, hogy a felperes azon érvét, amely szerint a fellebbezési tanács nem végezte el az ügy valamennyi releváns elemének átfogó értékelését, mivel – helytelenül – egyetlen szempontra összpontosított, el kell utasítani.
- 77 Végül harmadszor, el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a fellebbezési tanács lényegében tévesen állapította meg azt a megtámadott határozat 79. pontjában, hogy a felperes elismerte, hogy bejelentési gyakorlatának egyetlen előnye az, hogy nem kell igazolnia a védjegy tényleges használatát a felszólalási eljárás keretében (lásd: a fenti 47. pont). E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a megtámadott határozat 75., 76. és 79. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy a fellebbezési tanács hangsúlyozta, hogy csak a felperes bejelentési stratégiájának egyik előnyéről vagy indokáról van szó. A fellebbezési tanács egyébként kifejezetten rámutatott a megtámadott határozat 76. pontjában arra, hogy „az a tény, hogy a bejelentést nem kizárólag azzal az előnnyel indokolják, hogy nem kell igazolni a védjegy tényleges használatát, és hogy más okok is felmerülnek, önmagában nem teszi lehetővé az ilyen stratégia elfogadását”.

78 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalap első részét el kell utasítani.

– *Az első jogalapnak a felperes tevékenységével okozott kár hiányára alapított, második részéről*

79 Az első jogalap második része keretében a felperes először is azt állítja, hogy nem szerzett semmilyen előnyt azon magatartásából, amely egy olyan védjegy megszerzésére vagy tulajdonlására irányult, amelyre vonatkozóan nem rendelkezik semmilyen joggal. Másodszor hangsúlyozza, hogy a „Monopoly” társasjáték olyan híres, hogy szinte elképzelhetetlen lenne azt állítani, hogy a MONOPOLY védjegyet ne használta volna játékok tekintetében. Márpedig arra hivatkozik, hogy őt e védjegynek a törlési eljárás keretében a társasjátékok tekintetében történő használatának bizonyítására kötelezni jelentős költségek felmerülését vonja maga után. Harmadszor azt állítja, hogy ha a megtámadott határozatot helybenhagynák, az oda vezetne, hogy az EUIPO törlési osztályát olyan ügyekkel árasztanák el, amelyekben az azonos vagy hasonló árukat és szolgáltatásokat jelölő minden egyes ismételt védjegybejelentés esetén a rosszhiszeműségekre hivatkoznának. Végül negyedszer, a felperes a jogsértés vizsgálatával kapcsolatban arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz tényleges jogsértés fennállására vonatkozó megállapítást, hanem csupán azt a hallgatólagos következtetést, hogy a jogsértés elméletileg következhet az ötéves türelmi idő esetleges meghosszabbodásából. Álláspontja szerint azonban az ilyen elméleti jogsértés semmi esetre sem vezethet ahhoz a következtetéshez, hogy ő csalárd módon járt el.

80 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja e rész megalapozottságát.

81 Mindjárt az elején el kell vetni a felperes első és negyedik érvét, amelyek szerint a magatartása lényegében semmilyen előnyt nem jelentett számára, és semmilyen jogsértést nem okozott (lásd: a fenti 79. pont). Ugyanis, amint azt lényegében a beavatkozó fél állítja, meg kell állapítani, hogy sem a 207/2009 rendelet, sem az ítélkezési gyakorlat nem szolgál olyan jogi alappal, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a jelen ügyben az előny megszerzése vagy a jogsértés releváns lenne a felperes vitatott védjegy bejelentésekor fennálló rosszhiszeműségének értékelése szempontjából.

82 Ami a második érvet illeti, amely a MONOPOLY védjegy játékok tekintetében történő használatára vonatkozik, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a megtámadott határozat 81. pontjában, hogy az a kérdés, hogy a felperes ténylegesen tudta volna-e igazolni ezt a használatot, nem volt releváns, mivel a védjegy bejelentőjének szándékát kell értékelni. Egyébként mindenestre, amint arra az EUIPO emlékeztet, az említett védjegy felperes által hivatkozott, bebizonyosodott használata csak a táblajátékokra vonatkozik, és nem azon áruk és szolgáltatások egészére, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet törölték.

83 Végül el kell vetni azt az érvet, amely szerint a törlési osztályt elárasztanák az olyan ügyek, amelyekben a rosszhiszeműségekre a megtámadott határozat megerősítése esetén hivatkoznának, mivel ez az érv hatástalan. Legalábbis ezt az érvet semmilyen konkrét bizonyíték nem támasztja alá, és ezért egyszerű spekulációnak minősül.

84 Ebből következik, hogy az első jogalap második részét el kell utasítani.

– *Az első jogalapnak az egyes korábbi védjegyek külön vizsgálatának hiányára alapított, harmadik részéről*

85 Az első jogalap harmadik része keretében a felperes először is arra hivatkozik, hogy a vitatott védjegy bejelentése egyáltalán nem felel meg a megismételt védjegybejelentés hagyományos sémájának, amelyet általában pár hónappal az ötéves türelmi idő lejárta előtt szoktak benyújtani. Szerinte a fellebbezési tanács tehát hibát vétett, amikor figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a 6 895 511. sz. és a 8 950 776. sz. korábbi védjegyek lajstromozásának időpontjára tekintettel a vitatott védjegyet nem azon ötéves türelmi idő lejártának időpontjához közeli időpontban jelentették be, amelyben e korábbi

védjegyek mindegyike részesült. Másodszor a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az a korábbi védjegyek bejelentéseit úgy kezelte, mintha valójában egy és ugyanazon bejelentésről lenne szó.

- 86 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja e rész megalapozottságát.
- 87 A felperes által hivatkozott első érvet illetően meg kell jegyezni, hogy a felperes helyesen hivatkozik arra, hogy a vitatott védjegy bejelentési kérelmét nem a 6 895 511. sz. és a 8 950 776. sz. korábbi védjegyek türelmi idejének lejártához közeli időpontban nyújtották be. Ugyanis, mivel a 6 895 511. sz. korábbi védjegyet 2009. január 21-én lajstromozták, a 8 950 776. sz. korábbi védjegyet pedig 2010. augusztus 2-án, a vitatott védjegy lajstromozása e két korábbi védjegy közül az elsőnek a használat elmulasztására vonatkozó türelmi idejét két évvel és két hónappal hosszabbította meg az általa jelölt, 41. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében, a másodiknak a türelmi idejét pedig majdnem nyolc hónappal, az általa jelölt 16. osztályba tartozó áruk tekintetében.
- 88 Mindazonáltal, ellentétben azzal, amit a felperes sugall, ez a tény önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy ő a vitatott védjegy bejelentésekor nem járt el rosszhiszeműen.
- 89 E tekintetben, amint azt lényegében az EUIPO hangsúlyozza, a türelmi idő meghosszabbodásának időtartamától függetlenül, ami lényeges, az a bejelentőnek a védjegybejelentés benyújtásakor fennálló szándéka. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a felperes elismerte, sőt fenntartotta, hogy a vitatott védjegy bejelentését indokló egyik előny az volt, hogy nem kellett a vitatott védjegy tényleges használatát igazolnia. Ennélfogva, bár a korábbi védjegyek türelmi idejének meghosszabbodása nem különösebben jelentős, a felperes ettől még elérte a kívánt előnyt, amely abból állt, hogy nem kellett igazolnia a MONOPOLY védjegy használatát további két év és két hónapig a 6 895 511. sz. korábbi védjeggyel jelölt, 41. osztályba tartozó szolgáltatások, és közel nyolc hónapig az 16. osztályba tartozó, 8 950 776. sz. korábbi védjeggyel jelölt áruk tekintetében.
- 90 A második érvet, amely szerint a fellebbezési tanács úgy kezelte a korábbi védjegyek bejelentéseit, mintha valójában egy és ugyanazon bejelentésről lenne szó, el kell vetni. A megtámadott határozat 54–62. pontjából ugyanis egyértelműen kiderül, hogy a fellebbezési tanács egyaránt figyelembe vette a korábbi védjegyek árujegyzékeibe tartozó különböző árukat és szolgáltatásokat, valamint az említett védjegyek eltérő bejelentési napját.
- 91 A fentiekből következik, hogy az első jogalap harmadik részét el kell utasítani.

– Az első jogalap azon tény figyelmen kívül hagyására alapított negyedik részéről, hogy a felperes egy bevett és széles körben elfogadott gyakorlatot követett

- 92 Az első jogalap negyedik része keretében a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács nem állapíthatta volna meg azt, hogy ő rosszhiszeműen járt el korábbi védjegyeinek ismételt bejelentésével, mivel egy gyakori és nyilvánvalóan elfogadott ipari gyakorlattól volt szó. Hozzáteszi, hogy nem róható fel neki, hogy rosszhiszeműen járt el, mivel ő „a helyi ügyvédek védjegybejelentéseikkel kapcsolatos általános tanácsának megfelelően” járt el. Ezenkívül azt állítja, hogy a fellebbezési tanács példát akart statuálni vele annak bemutatására, hogy hogyan kívánja módosítani a szabályozást, amit szerinte a megtámadott határozat 87. pontjában, amelyben elismerte, hogy egyoldalúan dolgozott ki új szabályozást, el is ismert. Végül a felperes azt állítja, hogy ha a megtámadott határozatot helybenhagynák, azzal az EUIPO őt és számos európai uniós védjegy jogosultját fosztaná meg tulajdonjogaitól.
- 93 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja e rész megalapozottságát.

- 94 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperes által e rész keretében előadott érvelés egyáltalán nincs alátámasztva. Annak állítására szorítkozik ugyanis, hogy a korábbi védjegyek megismételt bejelentése bevett gyakorlat, anélkül hogy bármilyen bizonyítékot terjesztene elő ezen állítás alátámasztására. Mindenesetre meg kell állapítani, hogy sem a 207/2009 rendelet, sem az ítélkezési gyakorlat nem szolgáltat alapot a felperes esetleges rosszhiszeműségének azon indokból történő kizárásához, hogy egy bevett ipari gyakorlatot követett, és az ügyvédek véleményének megfelelően járt el. Amint arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 78. pontjában helyesen rámutatott, pusztán az a tény, hogy más vállalkozások bizonyos bejelentési stratégiát alkalmazhatnak, nem teszi szükségképpen e stratégiát jogszerűvé és elfogadhatóvá. Egyébiránt, amint azt lényegében az EUIPO hangsúlyozza, az adott ügy körülményeire tekintettel kell értékelni, hogy az ilyen stratégia összeegyeztethető-e a 207/2009 rendelettel, vagy sem. Márpedig a fenti fejtegetésekből kitűnik, hogy a felperes szándékosan próbálta megkerülni az európai uniós védjegy jog egyik alapvető szabályát, nevezetesen a használat igazolására vonatkozó szabályt, hogy abból hasznot húzzon az uniós jogalkotó által kialakított ezen jogból levezethető rendszer egyensúlyának kárára. Következésképpen, bár semmi sem tiltja, hogy valamely európai uniós védjegy jogosultja e védjegyet ismételten bejelenthesse, a felperes szándékát a 207/2009 rendelet célkitűzéseivel ellentétesnek kell tekinteni (lásd a fenti 70. pontot). A felperes a jelen ügy sajátos körülményei között, annak érdekében, hogy megcáfolja azt az értékelést, amely szerint rosszhiszemű volt, nem hivatkozhat sikeresen sem arra, hogy a vállalkozások ugyanezt a védjegybejelentési stratégiát követik, sem arra, hogy az ügyvédek véleményének megfelelően járt el, még ha ezeket bizonyítottak is tekintjük.
- 95 Ezt követően, ami azt az érvet illeti, miszerint lényegében a fellebbezési tanács módosította a szabályozást, amit a megtámadott határozat 87. pontjában el is ismert, azzal nem lehet mást tenni, mint elutasítani. Ugyanis, amint azt a beavatkozó helyesen megjegyzi, és ellentétben azzal, amit a felperes állít, a fellebbezési tanács csupán a hatályos szabályozás, valamint a fennálló ítélkezési gyakorlat alkalmazására szorítkozott, és egyáltalán nem ismerte el „a szabályozás módosítását”. Az a tény, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 87. pontjában a fellebbezési tanácsok fennálló ítélkezési gyakorlatára hivatkozott, egyébként is ellentmondásban van a felperes nem alátámasztott érveléssel.
- 96 Végül azt az állítást, amely szerint az EUIPO a felperest és számos európai uniós védjegy jogosultját fosztaná meg tulajdonjogaitól, ha a megtámadott határozatot helybenhagynák, semmilyen konkrét bizonyíték nem támasztja alá, és ezért olyan pusztán spekulációnak minősül, amelyet csak elvetni lehet.
- 97 A fentiekből eredően az első jogalap negyedik részét el kell utasítani.
- Az első jogalap arra alapított ötödik részéről, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett, amikor törölte a vitatott védjegyet az e védjegy árujegyzékébe tartozó, úgynevezett „kapcsolódó” áruk tekintetében, miközben ezen áruk nem voltak azonosak a korábbi védjegyek árujegyzékébe tartozó árukkal
- 98 Az első jogalap ötödik részével a felperes lényegében a fellebbezési tanács azon értékelését vitatja, amely szerint a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó „játékgépek; pénzbedobós automaták; játékkártyák” megnevezésű áruk és a 238 352. sz. korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó „játékok, játékszerek” megnevezésű áruk azonosak.
- 99 A felperes szerint az a tény, hogy ezen áruk azonosságát állapították meg, az érintett eltérő piacok megértésének a hiányát mutatja. Közelebbről, ami a „pénzbedobós automatákat” illeti, a felperes hangsúlyozza, hogy azok egy nagyon pontosan szabályozott tevékenység tárgyát képezik, és azokat felnőtteknek szánják, akik eltérő közönséget képeznek attól a közönségtől, amelynek a játékokat vagy a társasjátékokat szánják. Hozzáteszi, hogy a pénzbedobós automatákkal történő játéknál felmerül a kérdés, hogy vajon e készülékeket játéknak vagy játékszernek kell tekinteni. Ezért az olyan bejelentési rendszer, mint amelyről a jelen ügyben szó van, elkerülhetetlenül kérdéseket vet fel, mivel az áruk nem csak az egyik vagy valamely másik osztályba illeszkednek egyértelműen.

- 100 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja e rész megalapozottságát.
- 101 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperes semmilyen konkrét érvelést nem fejtett ki annak bizonyítása érdekében, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó „játékautomaták” és „játékkártyák”, valamint a 238 352. sz. korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó „játékok, játékszerek” azonosak voltak. A felperes, kevésbé alátámasztott módon, mindössze egy „pénzbedobós automatákra” vonatkozó érvelésre szorítkozik, amelyek szerint nem azonosak a 238 352. sz. korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó „játékokkal”.
- 102 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 60. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy a 238 352. sz. korábbi védjeggyel jelölt egyes árukat leíró „játékok” és „játékszerek” általános kifejezések magukban foglalják a „játékgépeket; pénzbedobós automatákat; játékkártyákat” is. Ily módon a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a 238 352. sz. korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó „játékok” és „játékszerek”, valamint a vitatott védjeggyel jelölt „játékgépek; pénzbedobós automaták; játékkártyák” azonosak voltak.
- 103 A fellebbezési tanács ezen értékelését helyben kell hagyni.
- 104 Ugyanis, bár igaz, hogy az áruk és szolgáltatások osztályozása kizárólag adminisztratív célokat szolgál, és így az áruk és szolgáltatások nem tekinthetők hasonlóknak pusztán amiatt, hogy ugyanabban az osztályban szerepelnek, és nem tekinthetők különbözőnek pusztán amiatt, hogy eltérő osztályokban szerepelnek, hangsúlyozni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egyes áruk azonosnak tekinthetők, ha a védjegybejelentésben szereplő áruk a korábbi védjeggyel jelölt általánosabb kategóriába tartoznak (lásd: 2006. szeptember 7-i Meric kontra OHIM – Arbora & Ausonia [PAM-PIM’S BABY-PROP] ítélet, T-133/05, EU:T:2006:247, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 105 Márpedig a jelen ügyben, amint azt az EUIPO állítja, a vitatott védjeggyel jelölt, 28. osztályba tartozó árukat, vagyis a „játékgépeket”, a „pénzbedobós automatákat” és a „játékkártyákat” úgy kell tekinteni, mint amelyek beletartoznak a 238 352. sz. korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, szintén a 28. osztályba tartozó „játékok” általánosabb kategóriájába. Nyilvánvaló, hogy a „játékok” nagyon általános fogalma számos játéktípust felölel, köztük a vitatott védjeggyel jelölt, fent említett játékokat is. Nem lehet tehát elfogadható módon felróni a fellebbezési tanácsnak, hogy úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegy árujegyzékében szereplő, 28. osztályba tartozó „játékgépek; pénzbedobós automaták; játékkártyák” megnevezésű áruk és a 238 352. sz. korábbi védjeggyel érintett, szintén a 28. osztályba tartozó „játékok” azonosak voltak.
- 106 Végül nem relevánsak a felperes azon érvei, amelyek szerint a „pénzbedobós automaták” egy nagyon pontosan szabályozott tevékenység tárgyát képezik, és azokat felnőtteknek szánják, akik eltérő közönséget képeznek attól a közönségtől, amelynek a játékokat vagy a társasjátékokat szánják. Ugyanis, amint az a fenti 105. pontban már megállapításra került, a 238 352. sz. korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó „játékok” kategóriája kellően széles ahhoz, hogy magában foglalja a vitatott védjeggyel jelölt „játékgépeket”, „pénzbedobós automatákat” és „játékkártyákat”, és ennél fogva ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy az e két védjeggyel jelölt említett áruk azonosak.
- 107 A fentiekből következik, hogy a második jogalap ötödik részét el kell utasítani.

– Az első jogalap arra alapított hatodik részéről, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes magatartása nem tette lehetővé az adminisztratív hatékonyság javulását

- 108 Az első jogalap hatodik részével a felperes a megtámadott határozat 73. pontjában szereplő azon értékelést vitatja, amely szerint lényegében nehéz megérteni, hogy a rá nehezedő adminisztratív terhet hogyan lehetne csökkenteni a korábbi védjegyekkel azonos védjegy megismételt bejelentésével.

Szerinte ő számos olyan bizonyítékot – többek között tanúvallomást – nyújtott be, amely azt bizonyította, hogy e gyakorlat lehetővé tette számára, hogy adminisztratív szempontból hatékonyabb legyen, míg a fellebbezési tanács ezzel ellentétes értékelését semmilyen bizonyíték sem támasztotta alá.

- 109 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja e rész megalapozottságát.
- 110 A jelen ügyben hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat 73. pontjában szereplő értékelés azon a ténymegállapításon alapul, hogy a felperes nem mondott le egyetlen olyan korábbi védjegyről sem, amelyre jelenleg a vitatott védjegy oltalma is kiterjed. Egyébként – amint arra a beavatkozó is hivatkozik – a fellebbezési tanács hangsúlyozta, hogy „a fennálló azonos védjegyek fenntartása védjegyek felhalmozódásához vezet[ett], amelyek adminisztratív többletmunkát és nagyobb mértékű ráfordítást igényel[t]ek, például az egyes bejelentett és lajstromozott védjegyek esetében a bejelentési díjak és a jogi képviselők bejelentési munkadíjainak, az egyes védjegyek megújítási díjainak, a jogosult vállalkozásán belüli és az ügyvédi irodán belüli adminisztratív nyomon követés költségeinek, a védjegyfigyeléssel és a különféle védjegyek arra irányuló ellenőrzésével kapcsolatos költségek megfizetése miatt, hogy ne legyenek azonos és/vagy hasonló védjegyek, valamint az e különféle védjegyekkel szemben indított felszólalási eljárásokhoz kapcsolódó költségek megfizetése miatt”.
- 111 Ilyen körülmények között a felperes nem állíthatja elfogadható módon, hogy a fellebbezési tanács anélkül végezte el a megtámadott határozat 73. pontjában szereplő értékelést, hogy bármiféle bizonyítékkal rendelkezett volna, és kizárólag a saját meggyőződésére támaszkodott volna.
- 112 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint ő olyan bizonyítékokat nyújtott be, amelyek bizonyítják a vitatott védjegy bejelentési kérelmének benyújtásához köthető adminisztratív hatékonyságot, meg kell állapítani, hogy az egyáltalán nincs alátámasztva. A felperes ugyanis egyrészt annak kijelentésére szorítkozik, hogy a vitatott védjegy bejelentése „annak a módja volt, ahogyan a felperes a hatalmas védjegyportfólióját kezeli”, másrészt pedig, hogy a felperes számítógépes lajstromozási rendszert használ, és így valamely további védjegy e rendszerbe való bevezetése adminisztratív szempontból nem nehéz művelet.
- 113 Végül, ami azt az érvet illeti, miszerint az érintett értékelés keretében a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a korábbi védjegyekhez fűződő elsőbbség kérdésének jelentőségét, amikor azok jogosultja határoz azok esetleges megújításáról, azt csak elutasítani lehet, mivel nem releváns azon kérdést illetően, hogy a felperesre háruló adminisztratív terhet mérsékelhette-e a korábbi védjegyekkel azonos védjegy ismételt bejelentése.
- 114 Az előzőekben kifejtettekből az következik, hogy az első jogalap hatodik részét el kell utasítani, ennél fogva pedig az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére alapított jogalapról

- 115 A második jogalap keretében a felperes először is azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogát, mivel értékelését a jogvita egyes olyan aspektusaira alapította, amelyeket nem tárt a felperes elé, megsértve ezzel a pártatlan eljáráshoz való jogot, másodszor, hogy úgy hozott határozatot, mint egy elsőfokú bíróság, ezáltal megfosztva őt a fellebbezés szintjétől, harmadszor pedig, hogy a korábbi védjegyekre vonatkozó más ügyeket is figyelembe vett, anélkül hogy erről tájékoztatta volna a felperest.
- 116 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja a második jogalap megalapozottságát.
- 117 Elöljáróban a tisztességes eljáráshoz való jog felperes által hivatkozott megsértését illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a tisztességes „eljáráshoz” való jognak az EUIPO fellebbezési tanácsai előtti eljárásokban való alkalmazása kizárt, mivel ezen eljárások nem bírósági,

hanem közigazgatási jellegűek (lásd ebben az értelemben: 2014. december 12-i Comptoir d'Épicerie kontra OHIM – A-Rosa Akademie [da rosa] ítélet, T-405/13, nem tették közzé, EU:T:2014:1072, 71. pont; 2018. május 3-i Raizers kontra EUIPO [RAISE] ítélet, T-463/17, nem tették közzé, EU:T:2018:249, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy a felperes második jogalapját, abban a részében, amelyben az a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésén alapul, mint megalapozatlant el kell utasítani.

- 118 Még ha feltételezzük is, hogy a második jogalapot úgy kell értelmezni, hogy a felperes a 207/2009 rendelet 75. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 94. cikkének (1) bekezdése) szerinti meghallgatáshoz való jogának megsértésére hivatkozik, azt szintén el kell utasítani.
- 119 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikke szerint az EUIPO határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni. E rendelkezés a védelemhez való jog általános elve különös alkalmazásának minősül, amelyet egyébként az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja rögzít, amely elv szerint azoknak a személyeknek, akiknek érdekeit a hatóságok határozatai érintik, lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megfelelően kifejtthessék álláspontjukat (lásd: 2013. február 8-i Piotrowski kontra OHIM [MEDIGYM] ítélet, T-33/12, nem tették közzé, EU:T:2013:71, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 120 A 207/2009 rendelet 75. cikkében írt meghallgatáshoz való jog kiterjed minden olyan ténybeli vagy jogi elemre, amely a határozathozatal alapját képezi, de nem terjed ki arra a végső álláspontra, amelyre a közigazgatási szerv helyezkedni kíván (lásd: 2015. szeptember 8-i DTL Corporación kontra OHIM végzés, C-62/15 P, nem tették közzé, EU:C:2015:568, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 121 Hozzá kell tenni, hogy a jelen ügyben, amint arra lényegében az EUIPO és a beavatkozó is hivatkozik, az EUIPO szervezeti egységei előtti eljárás menetéből kitűnik, a feleknek lehetőségük volt a jelen ügy különböző aspektusainak megvitatására. Így például, 2018. november 12-én a felperes benyújtotta a tanúvallomást. 2018. november 19-én sor került a fellebbezési tanács előtti tárgyalásra. 2019. január 21-én a beavatkozó észrevételeket nyújtott be a jegyzőkönyvre és a szóbeli eljárás tartalmára vonatkozóan, amelyekkel azt kérte, hogy a tanúvallomást ne vegyék figyelembe, és a felperes arra 2019. február 22-én válaszolt.
- 122 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy megfosztották volna őt attól a lehetőségtől, hogy állást foglaljon a jogvita egyes olyan vonatkozásairól, amelyekre a fellebbezési tanács a végleges álláspontját alapozta. Következésképpen, függetlenül annak kevésbé alátámasztott jellegétől, nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, amely szerint őt nem kérdezték meg kifejezetten a jogvita egyes aspektusairól.
- 123 Végezetül, mindenestre, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a védelemhez való jog valamely eljárási szabálytalanság révén csak akkor sérthető meg, ha a szabálytalanságnak konkrét kihatása van az érintett vállalkozások védekezési lehetőségére. Így a védelemhez való jog biztosítására irányuló hatályos szabályok figyelmen kívül hagyása csak akkor teheti hibában szenvedővé a közigazgatási eljárást, ha bizonyításra kerül, hogy ennek hiányában más lehetett volna az eljárás kimenetele (lásd: 2009. május 12-i Jurado Hermanos kontra OHIM [JURADO] ítélet, T-410/07, EU:T:2009:153, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 124 Márpedig a jelen ügyben a felperes nem hivatkozik olyan tényre, és nem hoz fel egyetlen olyan érvet sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy ha a fellebbezési tanács konzultált volna vele a jogvita egyes aspektusait illetően, más lehetett volna a közigazgatási eljárás kimenetele. A felperes nem szolgáltat semmilyen információt azokról a védekezési lehetőségekről, amelyektől megfosztották volna,

sem azokról az elemekről, amelyeket őt szolgáltatott volna, vagy amelyekre hivatkozott volna, ha lehetősége lett volna állást foglalni azokról a kérdésekről, amelyeket szerinte neki fel kellett volna tenni.

- 125 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalapot, és ennél fogva a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene a beavatkozó azon érvéről, amely a felperes által a Törvényszékhez benyújtott egyes mellékletek elfogadhatatlanságára hivatkozik.

A költségekről

- 126 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pereszes lett, az EUIPO és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően a költségek viselésére kell kötelezni.
- 127 A beavatkozó fél ezenkívül azt kérte, hogy a Törvényszék kötelezze a felperest az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárással kapcsolatban felmerült költségeinek a megtérítésére. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 190. cikkének (2) bekezdése értelmében a feleknél a fellebbezési tanács előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeket megtérítendő költségeknek kell tekinteni. Következésképpen helyt kell adni a beavatkozó fél arra irányuló kérelmének, hogy a Törvényszék kötelezze a felperest az EUIPO második fellebbezési tanácsa előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a Hasbro, Inc.-et kötelezi a költségek viselésére, ideértve a Kreativni Događaji d.o.o. részéről az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalának (EUIPO) második fellebbezési tanácsa előtti eljárással kapcsolatban felmerült költségeket is.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Iliopoulos

Norkus

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. április 21-i nyilvános ülésen.

Aláírások